

Sygn. akt II K 1407/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 sierpnia 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący sędzia Magdalena Czaplińska

Protokolant Józef Wierzbicki

po rozpoznaniu w dniach 17.04.2019 r., 01.08.2019 r. sprawy:

A. S. (1), ur. (...) w G.,

syna P. i H. z domu S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 24 lutego 2018 roku w G. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci dziewięciu tuszów do rzesz LP tusz V. M. L. o łącznej wartości 566,01 złotych na szkodę (...) Sp. z o. o. w Ł.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k. k.

I. oskarżonego A. S. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czyn ten kwalifikuje z art. 278 § 1 k. k. i za to przy zastosowaniu art. 37 a k. k. na podstawie art. 278 § 1 k. k. w zw. z art. 34 § 1, § 1 a pkt 1, § 1b, § 2 k. k. w zw. z art. 35 § 1 k. k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 46 § 1 k. k. zobowiązuje oskarżonego A. S. (1) do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej (...) Sp. z o. o. z siedzibą w Ł. kwoty 566,01 (pięćset sześćdziesiąt sześć złotych jeden grosz) złotych;

III. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 marca 2018 roku, od godziny 20.15 do dnia 6 marca 2018 roku, do godziny 14.40, to jest okres jednego dnia, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności;

IV. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002 r., nr 123, poz. 1058 z późniejszymi zmianami) oraz § 17 ust. 2 pkt 3, § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. R. kwotę 619,92 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu sądowym;

V. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1.854,48 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 180 złotych.

Sygn. akt II K 1407/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 24 lutego 2018 roku A. S. (1) udał się do sklepu (...) przy ul. (...) w G., skąd dokonał zaboru 9 sztuk tuszy do rżęs marki L. (...) o łącznej wartości 566,01 złotych na szkodę (...) Sp. z o. o. z siedzibą w Ł..

Dowód: zeznania świadka A. Ś. (1) – k. 2- 3, 109; zestawienie skradzionych przedmiotów – k. 8; protokół oględzin monitoringu – k. 49 – 51; wyjaśnienia oskarżonego – k. 22 – 23

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego A. S. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że dnia 24 lutego 2018 roku był pod wpływem alkoholu, nie pamięta, co robił. Po południu szedł tunelem dworca PKP w G., wszedł do drogerii Natura i z półki zabrał tusze do rżęs, bo chciał je rozdać koleżankom. Zrobił to z głupoty, wcześniej nie kradł takich rzeczy. Żałuje tego, co zrobił.

wyjaśnienia oskarżonego A. S. – k. 22 – 23

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony został poddany badaniom przez biegłych lekarzy psychiatrów, którzy w wydanej opinii zgodnie stwierdzili, że nie jest on chory psychicznie ani upośledzony umysłowo, nie zachodzą warunki art. 31 § 1 lub 2 k. k. Aktualny stan zdrowia pozwala oskarżonemu uczestniczyć w postępowaniu.

Dowód: opinie sądowo – psychiatryczne – k. 58 – 60, 80

Oskarżony A. S. (1) był uprzednio trzykrotnie karany przez Sąd:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 28 marca 2011 r. w sprawie o sygnaturze akt XI K 48/11 za przestępstwo z art. 13 § 1 k. k. w zw. z art. 278 § 1 k. k.;
2. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 12 lipca 2011 r. w sprawie o sygnaturze akt XI K 282/11 za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;
3. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 16 lutego 2015 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 1186/14 za przestępstwo z art. 191 § 1 k. k. w zw. z art. 190 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k.

Dowód: dane o karalności – k. 44 – 48, 69 – 71, 92 – 93

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się na zeznaniach świadka A. Ś. (2), opiniach biegłych z zakresu psychiatrii sądowej, protokole oględzin monitoringu, danych o karalności oraz wyjaśnieniach oskarżonego.

Sąd oparł się na opiniach biegłych z zakresu psychiatrii, gdyż zostały one wydane przez osoby posiadające niezbędne kwalifikacje i doświadczenie zawodowe we wskazanej dziedzinie nauki. Opinie te są przejrzyste, spójne i pełne. Brak jest również podstaw do zakwestionowania bezstronności biegłych.

Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom urzędowym przywołanym w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności.

Poczynieniu ustaleń faktycznych w sprawie nie posłużyły pozostałe zgromadzone dokumenty w postaci protokołów zatrzymania, przeszukania i oględzin osoby oraz protokół przeszukania mieszkania, albowiem dokumentują one wyłącznie przeprowadzone czynności, które nie doprowadziły do ujawnienia żadnych okoliczności mających znaczenie dla odpowiedzialności A. S. (1) w ramach postawionego mu zarzutu.

Za w pełni wiarygodne uznał Sąd zeznania A. Ś. (2) – kierownika sklepu (...) Sp. z o. o. przy ul. (...) w G.. Nie była ona wprawdzie naocznym świadkiem inkryminowanego zdarzenia, albowiem wiedzę o dokonanej kradzieży

powzięła od innych klientek sklepu (co szczerze przyznała), jednakże jej zeznania znalazły pełne potwierdzenie w zapisie monitoringu, wynikach przeprowadzonej inwentaryzacji (zestawienie skradzionych produktów – k. 8) oraz wyjaśnieniach oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania wiarygodności zeznań tego świadka.

Jako wiarygodne Sąd ocenił także wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1), który przyznał się w całości do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie kwestionując w szczególności ani ilości, ani wartości tuszy będących przedmiotem dokonanego przez niego zaboru.

Ustalony stan faktyczny daje podstawę do przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanego mu czynu. Zdaniem Sądu, nie budzi wątpliwości, że w dniu 24 lutego 2018 roku w G. dokonał on zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci dziewięciu tuszy do rżęs marki L. (...) o łącznej wartości 566,01 złotych na szkodę (...) Sp. z o. o. w Ł., wyczerpując znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k. k.

Zachowanie się sprawcy przestępstwa stypizowanego w art. 278 § 1 k. k. jest ściśle przez ten przepis określone i polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Przez zabór rozumieć należy bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej (jak właściciel, posiadacz lub osoba posiadająca do rzeczy inne prawa rzeczowe lub obligacyjne) i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę. Wyjęcie rzeczy ruchomej spod władztwa nastąpić musi wbrew woli osoby nim dysponującej oraz bez żadnej ku temu podstawy.

Odnosnie wartości szkody wskazać należy, że w dacie popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu granicę między przestępstwem a wykroczeniem z art. 119 § 1 k. w. stanowiła $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia, które to wynagrodzenie w 2018 roku wynosiło 2.100 złotych, a zatem - wobec faktu, że wartość skradzionego przez oskarżonego mienia przekraczała kwotę 525 złotych – należało przypisać mu popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k. k., nie zaś wykroczenia z art. 119 § 1 k. w. Odnosnie argumentu obrońcy, że wartość szkoda podana przez pokrzywdzonego zawiera marżę sklepu, a ponieważ sklep nie sprzedał skradzionych kosmetyków, marża ta mu nie przysługuje i nie powinna być uwzględniona przy ustalaniu wartości szkody, przypomnieć należy, że pojęcie „szkody” w prawie karnym należy rozumieć tożsamo jak na gruncie prawa cywilnego, a zatem – w myśl art. 361 § 2 kodeksu cywilnego – obejmuje ono zarówno straty, które poszkodowany poniósł (damnum emergens), jak i korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody mu nie wyrządzono (lucrum cessans – tj. w tym przypadku marżę, którą sklep by osiągnął, gdyby oskarżony nie dokonał zaboru przedmiotowych kosmetyków i sklep mógłby je sprzedać).

W czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę A. S. (1). Nie był on w szczególności ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swojego czynu przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. A. S. (1) jest i już w trakcie popełnienia czynu był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego.

Stopień szkodliwości społecznej czynu A. S. (1) należy określić jako średni. Wprawdzie rzeczy skradzione przez oskarżonego były niskiej wartości, to jednak należy podkreślić, że oskarżony działał w zamiarze przemyślanym, w miejscu publicznym, będąc pod wpływem alkoholu (jak sam wyjaśnił), z chęci łatwego zysku, mimo że w inkryminowanym czasie był w stanie podjąć zatrudnienie.

Sąd stwierdził, iż w przedmiotowej sprawie zachodzą przesłanki do wydania wyroku skazującego. W punkcie I. sentencji wyroku, Sąd - przy zastosowaniu art. 37a k. k. - wymierzył zatem oskarżonemu karę roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Na niekorzyść A. S. (1) przemawiają postać zamiaru, motywacja oraz uprzednia trzykrotna karalność, w tym za przestępstwo podobne (z art. 278 § 1 k. k.). Na korzyść oskarżonego przemawia fakt, że przyznał się on do zarzucanego mu czynu i nie kwestionował żadnych okoliczności jego popełnienia.

Sąd doszedł do przekonania, że orzeczona kara ograniczenia wolności jest najtrafniejszym środkiem reakcji karnej, jaki można było zastosować wobec oskarżonego A. S. (1). Należy mieć na uwadze, że szkodliwość społeczna przypisanego mu czynu nie była wysoka. Oskarżony był już wprawdzie karany za przestępstwo z art. 278 § 1 k. k., jednak - w ocenie Sądu - należy uznać, że orzeczenie wobec A. S. (1) za czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania kary pozbawienia wolności stanowiłoby sankcję nieadekwatnie surową i dolegliwą. Dane zawarte w aktach sprawy pozwalają dojść do przekonania, że nie jest on osobą na tyle zdemoralizowaną, by mogło to uzasadniać zastosowanie wobec niego kary izolacyjnej. Sąd uznał, iż można mieć nadzieję, że nałożona na oskarżonego kara sprawi, że dogłębnie (...) on swe postępowanie i zaniecha popełniania przestępstw w przyszłości. Jednocześnie za orzeczeniem w badanym przypadku kary ograniczenia wolności przemawiał wzgląd na cele wychowawcze kary. W ocenie Sądu, orzeczona kara polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny znacznie bardziej przyczyni się do wzbudzenia w oskarżonym postawy praworządnej, niż miałyby to miejsce w przypadku orzeczenia kary pozbawienia wolności. Zasadne jest bowiem uświadomienie oskarżonemu, że jedną z podstaw dobrobytu powinna być uczciwa praca, nie zaś dokonywanie kradzieży. Dlatego, w punkcie I. sentencji wyroku orzeczono wobec oskarżonego karę stanowiącą realną dolegliwość, której istotą jest zmuszenie skazanego do podjęcia wysiłku dla dobra społeczeństwa.

Sąd na podstawie art. 46 § 1 k. k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości, uznając, że wzmocni to wychowawcze oddziaływanie kary.

W punkcie III. sentencji wyroku na poczet orzeczonej wobec A. S. (1) kary ograniczenia wolności zaliczono okres faktycznego pozbawienia wolności w sprawie (zatrzymania).

W punkcie IV. sentencji wyroku zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego kwotę 619,92 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Kwota ta jest adekwatna do nakładu pracy obrońcy i mieści się w granicach określonych w rozporządzeniu przywołanym w tej części orzeczenia.

Sąd uznał również, iż zasadne będzie zasądzenie od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu, w tym wymierzenie mu opłaty (punkt V. sentencji wyroku), nie znajdując podstaw do zwolnienia go z tego obowiązku.